

Arrest

nr. 182 382 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. AVAKYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 18 maart 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2015 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- attest OCMW Antwerpen dd. 8.12.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon, zodat er niet kan vastgesteld worden dat zij niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

- attest van het Armeense kadaster dd. 04.12.2014 waaruit zou moeten blijken dat geen eigendommen bezit; attest dd. 19.09.2014 niet werkzaam is in een onderneming en niet geregistreerd is bij het 'Agence du Registre d'Etat': deze attesten zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest 25.12.2015 waarin verklaart wordt dat betrokkene geen inkomen ontving op het grondgebied van de Republiek Armenië.

- document 'Loi de la République d'Armenie, adoptée 17.12.20013'

- geldstortingen (Money Transfer) waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 10.04.2013 - 03.12.2014 op onregelmatige basis beperkte stortingen ontving vanwege de referentiepersoon

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de bedragen die werden overgemaakt vanwege de referentiepersoon aan betrokkene gedurende zijn verblijf aldaar (na zijn repatriëring vanuit België in 2013), blijkt dat deze toch vrij gering waren. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene, sinds zijn repatriëring op 5 april 2013 de rest van het jaar in zijn basisbehoeften heeft voorzien door middel van de 400 € die hij dat jaar nog gekregen heeft van de referentiepersoon, noch het jaar nadien een geheel jaar heeft overbrugd met een gelijkaardig bedrag (390 €). De attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was bij de onderneming van zijn broer. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien er onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag én reeds van in het land van herkomst of origine.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks pensioen ontvangt van €972,21: echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomengarantie voor ouderen). Een inkomengarantie voor ouderen of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, en dit type pensioen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels niet kan opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag.

Op basis van het geheel van de voorgelegde stukken, en gelet op bovenstaande vaststellingen, kan dan ook niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

Tevens werd een attest loopbaan vanwege het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds dd. 13.11.2015 en bijhorende rekeninguittreksels voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene sedert 01.10.2015 ingeschreven is als 'zelfstandig helper' en in deze hoedanigheid een inkomen ontvangt vanwege haar zoon T.(...) T.(...), tevens bedrijfsleider van T&A J. Tevens werden een resultatenrekening en balans van T&A J voorgelegd.

Er dient echter opgemerkt te worden dat deze nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon werd opgestart na de negatieve beslissing in de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene (bijlage 19ter dd. 11.02.2015 en bijbehorende bijlage 20 dd. 05.08.2015). Daar waar er in het kader van deze aanvraag gezinshereniging stukken werden voorgelegd waaruit bleek dat de referentiepersoon geldelijke steun ontving vanwege haar zoon T.(...) T.(...) (welke in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging niet werd aanvaard als inkomen van de referentiepersoon) is deze geldelijke steun in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zogenaamd vervangen door een vergoeding als helper. Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief actief is als zelfstandig helper, noch dat ze de nodige sociale bijdragen betaalt. Bovenstaande vergoeding van de referentiepersoon wordt dan ook beschouwd als geldelijke steun vanwege haar zoon T.(...) T.(...), en kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tevens dient opgemerkt te worden dat iemand die zelf financiële steun ontvangt vanwege een derde, niet op haar beurt niemand ten laste kan hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"8.1. Wat betreft de afhankelijkheidssituatie van verzoeker:

Artikel 40ter Vw stelt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. "

Artikel 40ter Vw verwijst integraal naar de bepalingen van artikel 42bis voor zover het betreft de familieleden die onder artikel 40ter worden opgesomd, zodat de wetgever de Belgen hiermee gelijkgesteld heeft met de burgers van de Unie.

Artikel 40bis Vw somt de familieleden op die in aanmerking komen voor een aanvraag gezinshereniging.:

"1§ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "(eigen stijlzetting)

Voor zijn aanvraag heeft verzoeker zich gesteund op de bepalingen van artikel 40bis, §2 3°Vw, namelijk een bloedverwant in neerdalende lijn die hunnen ten laste is. De Vreemdelingenwet vult verder niet aan op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

In dit verband heeft de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105, Yuying Jia vs. Migrationsverket het begrip "te hunnen laste zijn" als volgt geïnterpreteerd: "dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid"

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23; arrest Yuying Jia, punt 36).

Eveneens betekent dit dat de bevoegde overheid een appreciatiemarge behoudt om te oordelen over de door betrokkene voorgelegde stukken.

Dit standpunt van het Hof werd nogmaals bevestigd in het arrest Reyes (zaak G423/12 van 16 januari 2014):

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/58 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (eigen stijlzetting)."

Concreet betekent dit dat de noodzaak van materiële steun moet beoordeeld worden op het moment van de aanvraag om een actuele zicht te bekomen van de vermogenstoestand van de aanvrager.

Deze redenering is tevens terug te vinden in het arrest Jia. Men moet de noodzaak van materiële steun beoordelen op het moment van de aanvraag. De vraag of men in het verleden vermogend was of in de mogelijkheid is om een eigen inkomsten te verwerven zijn daarom irrelevant.

In casu verblijft verzoeker sinds 2005 in België samen met zijn ouders (zie administratief dossier). In 2012 is de vader van verzoeker overleden en is verzoeker alleen achtergebleven met zijn moeder. Al deze jaren is verzoeker ten laste geweest van zijn moeder, goed gekend door verweerster.

In april 2013 werd verzoeker gerepatriëerd naar Armenië wegens illegaal verblijf. Eind 2014 is verzoeker opnieuw naar België gekeerd na het intrekken van het inreisverbod.

Gedurende zijn verblijf in Armenië werd verzoeker opnieuw materieel ondersteund door zijn moeder, die zo goed als maandelijks geld overschreef aan haar zoon. Zij is ook tot twee keer toe naar Armenië gegaan teneinde haar zoon aldaar bij te staan.

Bij de aanvraag heeft verzoeker de volgende documenten voorgelegd teneinde zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon aan te tonen, (stuk 2):

- Attest niet ten laste OCMW dd 8.11.2015
- Attest geen inkomsten in Armenië dd 4.12.2014 en 25.12.2015
- Attest geen eigendommen in Armenië dd 4.12.2014
- Uittreksel Armeense wetgeving inzake arbeids- en sociaalrecht, meer bepaald het minimum maandloon in Armenië (stuk 3)
- Bewijzen van geldstorting periode dd 04/2013-12/2014

Uit de voorgelegde stukken en het administratief dossier van betrokkene blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds jaren materieel ondersteund wordt door zijn moeder en deel uitmaakt van diens gezin.

Niettemin is verweerster van oordeel dat noch de voorgeschiedenis noch de voorgelegde stukken aangeven dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerster geeft weliswaar een opsomming van de voorgelegde stukken door verzoeker doch uit de motivering van haar beslissing dient te worden vastgesteld dat er niet met alle stukken uit het dossier werd rekening gehouden of deze niet inhoudelijk werd bekeken.

Zo wordt er gesteld dat " het attest van geen eigendommen en geen inkomsten dd 4.12.2014 resp. 19.09.2014 onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene"

Echter wordt er niet opgemerkt dat betrokkene tevens een recent attest dd 25.12.2015 over zijn onvermogen heeft voorgelegd. Er wordt klaarblijkelijk niet nodig geacht om met alle dienstige stukken uit het dossier rekening te houden. Verweerster schendt hiermee de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht alsook de formele motiveringsplicht.

Dat verder in de veronderstelling dat verzoeker geen recente attest zou hebben voorgelegd dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds begin 2015 in België is zodat het eisen van een recent attest over zijn onvermogen niet alleen ongepast is maar ook in strijd is met eigen standpunt van verweerster, daar waar zij eist dat de afhankelijkheidsrelatie -en dus het onvermogen van betrokkene- dient reeds te bestaan in het land van herkomst

Dat verweerster niet omzichtig is gegaan met alle stukken uit het dossier blijkt verder uit de volgende motivering:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst in België effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de bedragen die werden overgeschreven vanwege de referentiepersoon aan betreffende gedurende zijn verblijf aldaar (na zijn repatriëring vanuit België in 2013), blijkt dat deze toch vrij gering waren. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene, sinds zijn repatriëring op 5 april 2013 de rest van het jaar in zijn basisbehoeften heeft voorzien door middel van de 400e die hij dat jaar nog gekregen heeft van de referentiepersoon, noch het jaar nadien een geheel jaar heeft overbrugd met een gelijkaardig bedrag (390€)."

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de motivering van verweerster behept is met eigen veronderstellingen zonder dat deze gestaafd zijn op wettige en feitelijke gronden. Het moge immers niet vergeten worden dat van een bestuur wordt verwacht dat deze haar beslissingen feitelijk en juridisch dient te motiveren.

Dat verder nergens uit deze vaststelling blijkt dat verweerster de nodige opzoeken heeft gedaan omtrent de minimum levensstandaard in Armenië om te kunnen beslissen in hoeverre de overgeschreven bedragen al dan niet voldoende zijn om aldaar te overleven.

Meer nog, verweerster hoefde als het ware niet op te zoeken. Verzoeker had immers een Uittreksel van Armeense wetgeving inzake arbeids- en sociaalrecht, meer bepaald het minimum maandloon in

Armenië(stuk 3) overgelegd aan verweerster waaruit kon worden vastgesteld dat het basisloon daar 50.000Dram bedraagt hetgeen overeenkomt met +- 90€.

Verzoeker kon dus gedurende ongetwijfeld voorzien in zijn behoeften met het bedrag ontvangen van zijn moeder. Er wordt niet in het minst gekeken naar dat document of werd hiermee geen rekening gehouden. Er kan dan ook niet anders dan te worden vastgesteld dat verweerster met deze wijze van handelen de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht schendt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verweerster in strijd met het arrest Reyes en Jia een behoefteanalyse doet over de ontvangen materiële steun. Nochtans is het standpunt van het Hof duidelijk de afhankelijkheidssituatie betreft een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23; arrest Yuying Jia, punt 36),

Aan verweerster kwam bijgevolg enkel toe om aan de hand van de voorgelegde stukken na te gaan ((lees: vast te stellen) of er een materiële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, hetgeen ongetwijfeld blijkt uit de talrijke stukken en het administratief dossier van betrokkene.

Verweerster schendt bijgevolg artikel 40bis Vw door in strijd met het standpunt van het Hof te beslissen. Een nog meer opmerkelijke vaststelling voor verzoeker is de volgende stelling van verweerster: tevens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was bij de onderneming van zijn broer. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon"

Verzoeker staat versteld van deze "vaststelling". Sinds zijn aankomst in België in 2005 is verzoeker op geen enkele ogenblik tewerkgesteld geweest Het blijft dan ook een raadsel voor verzoeker op basis van welke feitelijke en concrete gegevens verweerster zich baseert! Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar zijn stuk 4, zijnde verklaring van het boekhoudkantoor van de onderneming van de broer van verzoeker, waarin verklaard wordt dat verzoeker tot op heden niet in dienst werd genomen bij de firma van de broer, niet als bediende en ook niet als zelfstandige.

Verweerster is dan ook manifest onjuist in haar vaststellingen en schendt de formele motiveringsplicht Verweerster is verder van oordeel dat er niet werd aangetoond of de referentiepersoon ten laste is van het OCMW. Nochtans is zulke voorwaarde niet terug te vinden in de wet of werd niet in het minst de vraag gesteld aan verzoeker om een document voor te leggen omtrent het al dan niet ten laste zijn van het OCMW van de referentiepersoon.

Dat deze stelling van verzoeker niet kan standhouden blijkt tevens uit de voorgelegde stukken van de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon(zie stuk 2)

De inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit pensioen(9506) en tewerkstelling(400€). Het is dan ook de vraag hoe de referentiepersoon ten laste kon zijn van het OCMW?

8.2. Wat betreft de inkomsten van de referentiepersoon:

Verweerster is van oordeel dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn.

De inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit het volgende:

- Pensioen van 9506/maand
- Tewerkstelling uit zelfstandig arbeid 4006/maand
- Onderhoudsbijdrage door de zoon +- 3006/maand

Totaal beschikt de referentiepersoon over maandelijks +- 17506, hetgeen meer dan voldoende is om in aanmerking te komen voor een aanvraag gezinshereniging krachtens artikel 40ter Vw.

Verweerster meent, op eigen houtje, dat de inkomsten uit het zelfstandig arbeid dient te worden uitgesloten daar deze een materiële hulp is door de zoon dat omgevormd is naar een tewerkstelling.

Dit is nogal frappant. In de veronderstelling dat dit wel degelijk zo is dan nog steeds blijven deze inkomsten te zijn uit tewerkstelling dat niet uitgesloten zijn bij wet!

Verweerster is flagrant in fout door geen rekening hiermee te houden. Zij voegt hiermee een voorwaarde toe aan de wet. Verweerster schendt dan ook artikel 40 ter Vw.

Veerweerster meent dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd dat zij daar effectief actief is of dat zij de bijdragen betaalt. Verzoeker wenst op te merken dat er bij de aanvraag een attest van loopbaan werd voorgelegd (zie stuk 2) waaruit kon worden vastgesteld dat zij sinds 11/2015 actief is.

Mocht dit nog onvoldoende blijken diende verweerster deze op te vragen bij verzoeker. Louter ten overvloede merkt verzoeker op dat het al dan niet betalen van sociale bijdrage inzake niet wegneemt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is en zij een inkomsten genereert uit een tewerkstelling.

Volledigheidshalve verwijst verzoeker naar zijn stuk 5, waaruit blijkt dat de sociale bijdrage van de referentiepersoon wel degelijk betaald zijn.

Verweerster acht het blijkbaar niet meer nodig om haar beslissingen op feitelijke en juridische gronden te baseren en handelt op de wijze zoals haar het best uitkomt. Indien verweerster twijfels had over het zelfstandig activiteit van de referentiepersoon dan had zij minstens een onderzoek dienen te stellen of minstens meer informatie opvragen bij de verzoekende partij omtrent de huidige inkomsten van de referentiepersoon.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 42 van de vreemdelingenwet. Onder de uiteenzetting van een middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet dient te worden verstaan: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden"* (cf. RvS 26 augustus 2008, nr. 184.860). Verzoeker blijft immers in gebreke uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42 van de vreemdelingenwet zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Het *in casu* bedoelde familielid, zoals vermeld in artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet, is het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker, die ondertussen 46 jaar oud is, op 17 september 2015 te Antwerpen een (tweede) aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder. Hij voegde bij zijn aanvraag een kopie van zijn paspoort, een kopie van zijn geboorteakte en het bewijs van betaling van de verschuldigde retributie. Verzoeker werd blijkens zijn aanvraagdocument gevraagd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 17/12/2015 de volgende documenten over te leggen: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste OCMW”*. Op 17 december 2015 legde verzoeker een kopie neer met vertaling van Armeense wetgeving *“Loi de la République d’Arménie, adoptée 17.12.2003”*, een attest van de gemeente in Armenië dat betrokkene niet werkzaam is in een onderneming en niet geregistreerd is bij het *‘Agence du Registre d’Etat’* van 19 september 2014 en een attest dat op vraag werd opgemaakt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker geen onroerende eigendommen bezit op Armeens grondgebied d.d. 04.12.2014. Blijkbaar werd ook een attest van het OCMW van Antwerpen van 8 december 2015 toegevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraagde, en bewijzen van geldstortingen via ‘Money Transfer’ in de periode van 10 april 2013 tot 3 december 2014 vanwege de referentiepersoon. Daarnaast zouden nog rekeninguittreksels met het pensioenbedrag van de referentiepersoon, een loopbaanattest van ‘Xerius’ in haar hoedanigheid van zelfstandig helper en een resultatenrekening van T&A J. zijn vorgelegd. Op 20 januari 2016 maakte de raadsvrouw van verzoeker nog een bijkomend attest over van 25 december 2015 waaruit zou moeten blijken dat verzoeker geen inkomen heeft ontvangen op Armeens grondgebied en er tot op heden niet werd geregistreerd.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris overwoog op grond van de neergelegde stukken dat *“niet afgeleid (kan) worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon”* omdat de overgemaakte bedragen *“vrij gering waren”*. De gemachtigde van de staatssecretaris meent dat *“(e)r (...) bezwaarlijk (kan) worden gesteld dat betrokkene, sinds zijn repatriëring op 5 april 2013 de rest van het jaar in zijn basisbehoeften heeft voorzien door middel van de 400 € die hij dat jaar nog gekregen heeft van de referentiepersoon, noch het jaar nadien een geheel jaar heeft overbrugd met een gelijkaardig bedrag (390 €)”*. De gemachtigde van de staatssecretaris vervolgt dat *“(d)e attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene (...) geen afbreuk (doen) aan bovenstaande vaststellingen”*. Daarnaast wijst de gemachtigde van de staatssecretaris op de stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken *“dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was bij de onderneming van zijn broer”, “zelf over een inkomen beschikt”* en dus *“niet financieel ten laste is van de referentiepersoon”*. Bovendien *“blijkt (niet) dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”*. Tenslotte wordt overwogen dat *“de referentiepersoon een maandelijks pensioen ontvangt van €972,21”*, maar dat *“(u)it de vorgelegde rekeninguittreksels niet kan opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag”*. Met betrekking tot het loopbaanattest waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon is tewerkgesteld in het bedrijf van haar zoon T., merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat

“deze nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon werd opgestart na de negatieve beslissing in de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene (bijlage 19ter dd. 11.02.2015 en bijbehorende bijlage 20 dd. 05.08.2015). Daar waar er in het kader van deze aanvraag gezinshereniging stukken werden voorgelegd waaruit bleek dat de referentiepersoon geldelijke steun ontving vanwege haar zoon T.(...) T.(...) (welke in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging niet werd aanvaard als inkomen van de referentiepersoon) is deze geldelijke steun in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zogenaamd vervangen door een vergoeding als helper. Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief actief is als zelfstandig helper, noch dat ze de nodige sociale bijdragen betaalt. Bovenstaande vergoeding van de referentiepersoon wordt dan ook beschouwd als geldelijke steun vanwege haar zoon T.(...) T.(...), en kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Tevens dient opgemerkt te worden dat iemand die zelf financiële steun ontvangt vanwege een derde, niet op haar beurt niemand ten laste kan hebben.” Op grond van het geheel van deze overwegingen concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris enerzijds dat *“onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon”* en anderzijds dat *“niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40 van de wet van 15.12.1980”*.

2.8. In zijn middel bespreekt verzoeker de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het begrip ‘ten laste’ uit de Burgerschapsrichtlijn. Dit impliceert dat *“het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond”* die voortvloeit *“uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (...)”* (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, §§20 e.v.). De voorwaarde, opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak. Dit brengt met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon in beginsel moet worden beoordeeld in het land van herkomst, vooraleer de aanvrager van het verblijfsrecht naar België komt.

2.9. Concreet wijst verzoeker erop dat hij reeds sinds 2005 in België verblijft samen met zijn ouders, op de periode van zijn repatriëring tussen april 2013 en eind 2014 na, en dat uit de neergelegde stukken blijkt dat hij reeds jaren ondersteund werd door zijn moeder. Volgens verzoeker zou uit het administratief dossier blijken dat hij reeds jaren materieel ondersteund wordt door zijn moeder, maar hij verzuimt om aan te duiden op grond van welke stukken tot dit besluit kan worden gekomen. Verzoeker betoogt voorts dat met het recente attest van onvermogen van 2015 geen rekening zou zijn gehouden, terwijl dit wel degelijk wordt opgesomd in de bestreden beslissing. Nadat in de bestreden beslissing op grond van de overgemaakte bedragen werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon, wordt immers vermeld dat *“(d)e attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene (...) geen afbreuk (doen) aan bovenstaande vaststellingen”*. Inderdaad, het enkele gegeven dat verzoeker anno 2015 in Armenië geen inkomen geniet, betekent niet *ipso facto* dat hij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België in functie waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd.

2.10. Door vervolgens in zijn middel aan te geven dat het minimum maandloon in Armenië ongeveer 90 euro bedraagt, slaagt verzoeker er niet in de overweging uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen dat hij onmogelijk in zijn basisbehoeften kon voorzien in Armenië met de 400 euro die in 2013 werden overgeschreven en de 390 euro die in 2014 werden overgeschreven. Rekening houdend met het door verzoeker opgegeven minimumloon zouden de overgeschreven bedragen immers minstens dubbel zo hoog moeten zijn. Het standpunt van verzoeker, dat hij gedurende deze periode ongetwijfeld in zijn behoeften kon voorzien met het bedrag dat hij van zijn moeder ontving, kan hoegenaamd niet worden gevolgd. Er kan bovendien niet worden aangenomen dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden aangezien het document betreffende de Armeense wetgeving wel degelijk werd opgesomd en uit de bestreden beslissing blijkt dat in de besluitvorming werd betrokken.

2.11. Het betoog van verzoeker, dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 40bis van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden en in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond materieel ondersteund te worden door de referentiepersoon, is niet van aard om de conclusies van de gemachtigde van de

staatssecretaris als kennelijk onredelijk te beoordelen. Van een ‘*behoefteanalyse over de ontvangen materiële steun*’, zoals verzoeker betoogt, is geen sprake. In weerwil van verzoekers beweringen bleef het onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk beperkt tot de vraag of er een werkelijke materiële afhankelijkheidsband bestond met de Belgische referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat “*(u)it het geheel van bovenvernoemde documenten (...) niet afgeleid (kan) worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon*”.

2.12. Wat de kritiek van verzoeker betreft op de vaststelling dat uit het administratief dossier zou blijken dat hij zelf tewerkgesteld was bij zijn broer en dus zelf over een inkomen beschikt, merkt de Raad vooreerst op dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden ervan kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458). Bovendien blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 februari 2013 te kennen gaf dat hij samen met zijn broer sedert 2009 een juwelierszaak te Antwerpen runde. De verklaring van het boekhoudkantoor, dat verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, dateert van na de bestreden beslissing. Los van de vaststelling dat deze verklaring indruist tegen deze van verzoeker zelf, kan de Raad hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.13. In zijn middel levert verzoeker ook kritiek op de overweging uit de beslissing dat “*niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat*”. Volgens verzoeker is dit manifest onjuist, hoewel hij de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris nergens weerlegt dat “*(e)r (...) geen attest (wordt) voorgelegd op naam van de referentiepersoon, zodat er niet kan vastgesteld worden dat zij niet ten laste viel/valt van de Belgische staat*”. Uit het loutere feit dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt, kan immers niet worden afgeleid dat deze niet ten laste zou vallen van de Belgische staat. In de bestreden beslissing wordt immers uitgelegd dat “*uit de voorgelegde documenten (...) niet (blijkt) welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomengarantie voor ouderen). Een inkomengarantie voor ouderen of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, en dit type pensioen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels niet kan opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag*”. Verzoeker toont niet aan dat de overweging “*dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat*” onjuist is, zoals hij beweert. Op basis van de beschikbare informatie kan de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk inschatten in hoeverre het maandelijks pensioenbedrag, dat uit de rekeninguittreksels blijkt, in aanmerking kan worden genomen.

2.14. Met betrekking tot de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, merkt de Raad op dat de berekeningswijze van verzoeker niet kan worden gevolgd. Verzoeker blijft immers in gebreke concreet aan te tonen welk gedeelte van het pensioen van de referentiepersoon op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in aanmerking zou kunnen worden genomen. De wet schrijft immers voor dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen “*rekening (wordt) gehouden met hun aard en regelmatigheid*”. In dit verband wordt met de bestaansmiddelen, die de referentiepersoon zou betrekken uit haar tewerkstelling als ‘zelfstandig helper’, in de bestreden beslissing gesteld “*dat deze nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon werd opgestart na de negatieve beslissing in de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene (bijlage 19ter dd. 11.02.2015 en bijbehorende bijlage 20 dd. 05.08.2015). Daar waar er in het kader van deze aanvraag gezinshereniging stukken werden voorgelegd waaruit bleek dat de referentiepersoon geldelijke steun ontving vanwege haar zoon T.(...) T.(...) (welke in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging niet werd aanvaard als inkomen van de referentiepersoon) is deze geldelijke steun in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zogenaamd vervangen door een vergoeding als helper. Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief actief is als zelfstandig helper, noch dat ze de nodige sociale bijdragen betaalt. Bovenstaande vergoeding van de referentiepersoon wordt dan ook beschouwd als geldelijke steun vanwege haar zoon T.(...) T.(...), en kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*” Verzoeker is het in zijn middel oneens met deze beoordeling, maar hij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door deze tewerkstelling als ‘zelfstandig helper’, omwille van een gebrek aan bewijs van effectieve activiteit en

gebrek aan bewijs van betaling van de sociale bijdragen, te herkwalficeren als ‘verkapte’ geldelijke steun van haar zoon. In weervil van verzoekers beweringen komt het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om hieromtrent bijkomende informatie op te vragen. De bewijslast met betrekking tot de netto bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen rust op verzoeker. De annulatierechter dient zich echter bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing te plaatsen op het ogenblik dat die beslissing werd genomen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860). Het gegeven dat verzoeker thans middels een attest van 6 april 2016, dat dateert van na de bestreden beslissing (verzoekschrift, bijlage 5), aantoont dat de referentiepersoon is aangesloten als zelfstandige bij een sociaal verzekeringsfonds, is dus niet van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te vitiëren.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN